

Bezoek aan Kaliro Technical College, Uganda

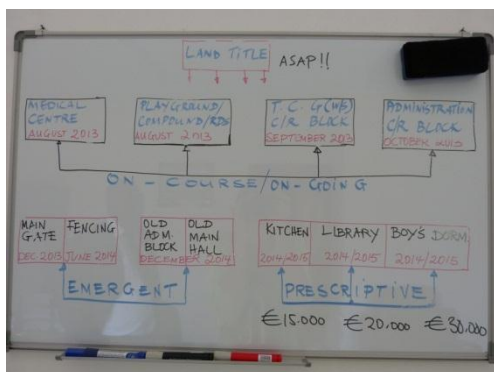
Maart 2014

Op maandagochtend na een ingewikkeld gesprek bij de Bank in Kampala, Oeganda over het leegmaken en opheffen van een project rekening gaan we op weg naar Kaliro. Ik word afgehaald door Jorem Adutu, de directeur, die daar twee jaar geleden begonnen is met het opbouwen van een totaal verwaarloosde technische school. Hij vertelt mij dat hij bij aankomst een gedemotiveerde groep docenten aantroef in een aantal gebouwen met lekkende daken en zonder enige faciliteiten. Zijn MBA opleiding, gevolgd aan de Hanzehogeschool, heeft hem geleerd niet te denken in problemen maar in oplossingen. Welke prioriteiten stel je? Wat kan nog wel even wachten? En hoe krijg je weer energie in het docentencorps? Hij ging aan de slag en schreef voorstellen voor financiering aan zowel de Oegandese regering als de Hanze University Foundation. Nu na twee jaar hard werken laat hij mij zien wat er gerealiseerd is, maar ook wat er de komende twee jaar nog moet gebeuren.

Een tocht van drie uur naar het oostelijk gedeelte van Oeganda brengt ons bij de campus. Bij de poort worden we ontvangen door twee dames die zich voorstellen als de verantwoordelijken voor het 2-jarige kleermakers programma. Het verbaast mij enigszins maar een kleermaker wordt in Oeganda blijkbaar ook gezien als een technisch beroep. Het voordeel van het aanbieden van dit programma is dat er automatisch wat meer evenwicht komt tussen het aantal jongens en meisjes op de campus.

Na het tekenen van het bezoekersboek, iets wat je bij ieder bezoek aan een school in Oeganda doet, zie ik in het kantoor van Jorem een whiteboard hangen. In keurig handschrift zijn de plannen van het komende jaar opgeschreven. Links de al gerealiseerde plannen en rechts wat er nog moet gebeuren. Ik vraag hem om er bedragen in euro's bij te schrijven zodat ik een idee krijg van wat er de komende tijd nodig is.

Dan is het tijd voor een rondleiding op de campus. Als eerste zie ik het nieuwe administratieve gebouw. Met een bedrag van 65.000 euro, gefinancierd door de overheid, gebouwd en bedoeld voor de werkkamers van de stafleden en een aantal extra klaslokalen. Daarna op weg naar de meisjes en jongens slaapzalen, waar sinds kort nieuwe douche- en toiletgebouwen zijn neergezet. Je moet dan niet denken aan een afgesloten ruimte met een keurig toilet en daarnaast douches met stromend water. Nee, het zijn ruimtes zonder dak, met drie hangtoiletten en 3 ruimtes waar je met een emmer water en een bakje jezelf kan afspoelen na een warme dag in de collegebanken. Maar wat me onmiddellijk opvalt is dat alles brandschoon is. Er komt schoon water uit de kraan, de afvoerputjes zijn niet verstopt en nergens liggen plastic flessen, oude slippers of half vergane kledingstukken. Ook met weinig geld kun je zorgen voor een schone omgeving, waar het goed vertoeven is en je niet bang hoeft te zijn ziektes op te lopen als je een toilet bezoekt.

De volgende stop is het voetbalveld in aanbouw. Studenten en stafleden hebben samen een groot stuk land vrijgemaakt van stenen, boomstronken en onkruid en zijn begonnen met het aanplanten van gras. Het eerste groen begint op te komen, maar nu moet het echt gaan regenen om het om te toveren in een grasmat. Het is al dagen droog en als de regen niet snel komt zal het ontkiemde zaad verdorren en moeten ze weer opnieuw beginnen met inzaaien. Voor het besproeien van het land hebben ze niet genoeg water op voorraad dus men moet geduldig wachten op de regen. Omdat ze alles zelf doen kost de aanbouw van het voetbalveld niet meer dan 300.000 Ugandan Shilling, ongeveer 100 euro.

De laatste stop is bij de workshops die met geld van de Hanzé University Foundation zijn ingericht. In de eerste workshop ontmoet ik twee stafleden die sinds de komst van de materialen eindelijk hun studenten kunnen laten zien hoe een motor van een auto werkt en kunnen sleutelen aan de tweedehands auto die aangeschaft is. Ze laten alle apparatuur zien die ze hebben aangeschaft en vertellen enthousiast over de voortgang die ze met de studenten boeken. Toen ik vroeg hoe ze hiervoor les gaven kregen ze heel bedenkelijk. Eigenlijk konden ze

helemaal niets beginnen omdat er geen oefenmateriaal was en zaten de studenten dag in dag uit in de collegebanken om theorie over autotechniek aan te horen. Je kunt het je niet voorstellen maar het bestaat. Een technische school zonder enige vorm van praktijk, die studenten autotechniek aflevert die aan de slag moeten in de lokale garages. In de tweede workshop tref ik de docent houtbewerking die vol enthousiasme verteld over alles wat hij tegenwoordig maakt met zijn studenten. Stoelen, banken en deuren en dat allemaal met de machines en het gereedschap dat hij met behulp van de donatie heeft kunnen aanschaffen. Ook hij kwam in het verleden niet verder dan een theoretisch verhaal over houtverbindingen en het gebruik van verschillende houtsoorten.

Op weg terug naar het hoofdgebouw komen we langs een zwart geblakerd gebouw waar twee dames aan het werk zijn en een pan met water op het vuur staat. Op de vraag waar ze mee bezig zijn zeggen ze de afwas van de lunch van de stafleden en de studenten, zo'n 250 personen bij elkaar. Na wat navraag blijkt dat ze op dit vuur ook het eten moeten bereiden voor ontbijt, lunch en diner voor deze groep. Een vuurtje en 250 mensen drie keer per dag een warme maaltijd bereiden, dat kun je je toch niet voorstellen. Terug in het hoofdgebouw geeft Jorem aan dat de keuken het volgende project is wat ze moeten gaan aanpakken, zeker als er straks nog meer studenten op de campus komen studeren. Maar omdat hij niet weet waar het geld vandaan te halen zullen ze het voorlopig nog op dit houtvuurtje moeten doen.

Ter afscheid hebben alle stafleden zich verzameld onder de mangoboom en is het aan Jorem en mij om nog iets te zeggen tegen de staf. Eerst komen er vele dankwoorden aan mij voor de hulp die ze hebben ontvangen vanuit de Foundation. Dat boven op de dankwoorden van alle individuele stafleden tijdens de rondleiding geeft me altijd een vreemd gevoel. Ik hoef geen dank voor het werk dat ik met liefde doe en het geldt dat zoveel anderen bij elkaar hebben verzameld met allerlei acties. Maar begrijp natuurlijk ook wel dat ik de enige persoon ben die ze zien als vertegenwoordiger van de donatie die hun leven een stuk aangenamer maakt. Tenslotte aan mij het woord en ik complimenteer hen met wat ze met z'n allen bereikt hebben in slechts 2 jaar. Niet alleen wat betreft het terrein en de gebouwen maar ook met de enorme inzet om van de school weer echt iets te maken waar je trots op kan zijn en waar studenten een goede voorbereiding op de beroepspraktijk krijgen. Op de vraag of we nog meer voor hen kunnen betekenen zeg ik mijn best te zullen doen maar niets kan beloven omdat ik er niet van houd om loze beloftes te doen. Op de weg terug naar Kampala vraag ik mezelf af of we toch niet iets kunnen met die keuken. Hoe moeten die dames nu straks 300 mensen voeden op een houtvuurtje.

Linda Maat

Coördinator Hanze University Foundation

